

Г. С. Іванова

кандидат юридичних наук,
докторант кафедри адміністративного права
та адміністративної діяльності
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ІНСТРУМЕНТИ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ

Статтю присвячено адміністративно-правовому регулюванню та використанню адміністративно-правових інструментів реалізації державної політики у сфері агропромислового комплексу України. Проаналізовано наукові праці зі згаданої теми та чинну нормативно-правову базу для вдосконалення норм законодавства України в досліджуваній галузі. Висловлено авторські міркування щодо вирішення актуальних питань у сфері агропромислового комплексу України.

Ключові слова: адміністративно-правове регулювання, адміністративно-правовий інструмент, інструменти діяльності публічної адміністрації, агропромисловий комплекс України.

Постановка проблеми. У процесі тривалого та амбіційного реформування всіх сфер, у сучасних гео економічних умовах та після вступу України до Світової організації торгівлі (далі – СОТ) агропромисловий комплекс як сукупність галузей національної економіки, що охоплює сільське та рибне господарство, харчову промисловість і перероблення сільськогосподарської продукції, їх матеріально-технічне та фінансове забезпечення, є одним із найважливіших напрямів економічного розвитку держави. Згідно із чинним Законом України «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року» пріоритетність розвитку агропромислового комплексу України (далі – АПК України) та, зокрема, села в національній економіці зумовлюється виключною значущістю та незамінністю вироблюваної продукції сільськогосподарства в життєдіяльності людини і суспільства, потребою відродження селянства як господаря землі, носія моралі та національної культури [1].

На сьогодні чітко зрозуміло, що адміністративно-правове регулювання у сфері АПК України впливає на функціонування економіки країни загалом. Отже, адміні-

стративно-правове регулювання є необхідним елементом у сучасному механізмі управління агропромисловим комплексом, адже в усіх державах, які визнаються правовими, будь-які управлінські процеси та процедури повинні бути чітко врегульовані нормативно-правовими актами для того, щоб виключити прояви недоцільних управлінських рішень й удосконалити їх упорядкування, гарантувати уніфікацію процедури реалізації та забезпечення їх прозорості.

Державна аграрна політика, яка базується на національних пріоритетах і враховує необхідність інтеграції України до Європейського Союзу та світового економічного простору, спрямована на забезпечення сталого розвитку аграрного сектора національної економіки, системності та комплексності під час здійснення заходів із реалізації державної аграрної політики органами державної влади загалом та органами місцевого самоврядування зокрема [1].

Державна підтримка агропромислового комплексу базується на захисті національних інтересів та з урахуванням взятих на себе міжнародних зобов'язань у рамках СОТ. Відповідно до ст. 3 проекту Закону України «Про стимулювання роз-

витку агропромислового комплексу України» основними цілями державної підтримки АПК є: гарантування продовольчої безпеки та створення умов для конкурентоспроможності вітчизняної продукції на внутрішньому ринку; забезпечення прогнозованості розвитку аграрного сектора економіки; пріоритетний розвиток виробництва та реалізація експортного потенціалу продукції з високою доданою вартістю; пріоритетний доступ малих сільськогосподарських виробників до державної підтримки; раціональне використання земель сільськогосподарського призначення та зменшення техногенного навантаження аграрного сектора на навколишнє природне середовище [2].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми, пов'язані з різними поглядами на значення адміністративно-правових складників публічного регулювання, постійно висвітлюються в роботах таких учених-адміністративістів, як В.Б. Авер'янов, О.Ф. Андрійко, Д.Н. Бахрах, А.І. Берлач, Ю.П. Битяк, І.Б. Коліушко, В.К. Колпаков. Питання вивчення адміністративно-правових інструментів у діяльності органів публічної адміністрації стали предметом наукового аналізу таких авторів, як І.П. Голосніченко, С.Т. Гончарук, Т.О. Коломоєць, В.К. Колпаков, А.Т. Комзюк, М.К. Кравчук, О.В. Кузьменко, В.І. Курило, В.В. Ладиченко, Н.Р. Нижник, Н.В. Хорошак, В.К. Шкарупа, В.З. Янчук, К.К. Афанасьєв, Р.О. Куйбіда, Р.С. Мельник, В.П. Тимошук, М.М. Тищенко та інших. Саме праці вказаних науковців покладено в основу формування підходу до визначення адміністративно-правових інструментів реалізації державної політики у сфері АПК України.

Мета статті – на основі аналізу теоретичних засад, законодавчих актів дослідити використання адміністративно-правових інструментів реалізації державної політики у сфері АПК України.

Виклад основного матеріалу. Насамперед варто зазначити, що сучасна правова доктрина не оперує таким поняттям, як «інструменти», а використовує категорію «форми державного управління». Тому, розглядаючи доктринальні положення щодо розуміння інструментів

діяльності органів публічного управління, варто витлумачити поняття інструментів реалізації державної політики у сфері АПК та виокремити найбільш ефективні їх види.

Аналізуючи позиції вчених щодо розуміння і співвідношення наведених категорій, доцільно звернутись до підручника «Публічне адміністрування в Україні» [3], відповідно до якого під формою діяльності розуміють уніфікований за зовнішніми ознаками, формалізований вид результатів конкретних дій органу управління, його структурних підрозділів і службових осіб, спрямованих на досягнення поставленої мети.

У процесі адміністративно-правового регулювання АПК держава використовує широкий спектр форм і методів, які можуть бути класифіковані залежно від цілей (стимулювальні, обмежувальні, захоронні) та способу (методи переконання та примусу, непрямі та прямі і так далі) впливу.

На думку І.В. Патерило, виділяють такі види форм діяльності:

- нормативно-правову (становлення норм права);
- застосування норм права;
- організаційне регламентування внутрішньої роботи апарату органів влади;
- позаапаратну організаційну діяльність;
- матеріально-технічне забезпечення.

Автор досліджує інструменти діяльності публічної адміністрації через аналіз категорії «форми державного управління» та виокремлення серед останніх правових і неправових [4].

Цікавою є думка Т.О. Коломоєць, яка на підставі узагальнення зафіксованих дефініцій форм діяльності публічної адміністрації визначає останні як зовнішньо виражену дію органів публічної адміністрації або їх посадових осіб у межах компетенції для досягнення поставлених перед ними мети і завдань [5, с. 172].

На основі розглянутих позицій учених, які досліджували згадане питання, зазначимо, що вони визначають форми державного управління як зовнішнє вираження однорідних за своїм характером і правовою природою юридичних дій та видання актів, за допомогою яких забезпечується виконання завдань і функцій, покладених

на цей орган. При цьому застосування органом публічної адміністрації тієї чи іншої форми багато в чому визначається його компетенцією. Взаємозв'язки та взаємозалежності форм та інших компонентів діяльності органу публічної адміністрації, як правило, передбачаються й певною мірою регламентуються адміністративно-правовими нормами. Такі норми найчастіше містяться в положеннях про той чи інший орган публічної адміністрації, посадових інструкціях, правилах тощо.

Враховуючи європейську направленість реформування в Україні, вважаємо доцільним звернутися до досвіду країн Європи щодо розуміння сутності та змісту відповідної проблематики, у яких не вживаються такі категорії, як «форми державного управління», «форми управлінської діяльності», «правові» чи «неправові форми управління», «форми публічного адміністрування». Для позначення нормативних та адміністративних актів публічної адміністрації, адміністративних договорів тощо в європейських джерелах права широко використовується категорія «інструменти діяльності публічної адміністрації». Наприклад, у Франції односторонній адміністративний акт розглядається як ключовий «інструмент» адміністративної діяльності [6], а адміністративні договори – як «інструменти» або «юридичні інструменти» публічно-приватного партнерства [7]. Категорія «юридичні інструменти» застосовується також Радою Європи для позначення конвенцій і рекомендацій [8].

Для гармонізації національного законодавства до законодавства Європейського Союзу і з огляду на необхідність удосконалення діяльності публічної адміністрації доцільно ввести у правовий обіг категорію «інструменти діяльності публічної адміністрації», яку потрібно розглядати як зовнішньо виражену дію органів публічної адміністрації, яка є чітко визначеною законом сукупністю прийомів і засобів, застосування яких призводить до юридичних наслідків, що здійснюються в межах компетенції для виконання поставлених перед ними мети й завдань.

На нашу думку, адміністративно-правовою формою регулювання АПК є видання правових актів уповноваженими міжна-

родними організаціями, органами державної влади України, органами місцевого самоврядування для вирішення одного або декількох взаємопов'язаних завдань за допомогою дій юридичного характеру.

Відповідно до чинного законодавства реалізація положень державної аграрної політики здійснюється шляхом удосконалення нормативно-правової бази, створення відповідних інфраструктури та інституцій, забезпечення заходів із її реалізації фінансуванням із Державного бюджету України та місцевих бюджетів, узгодження з міжнародними договорами України, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України [1].

Проаналізувавши Указ Президента України «Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020» [9], можемо зробити висновок, що інструментами реалізації державної політики у сфері АПК є:

- адміністративні нормативні акти;
- адміністративні індивідуальні акти;
- адміністративні договори;
- інші юридично значущі дії (план заходів, інвестиційні програми (проекти), спрямовані на розвиток відповідної сфери).

З огляду на викладене констатуємо, що основні адміністративно-правові інструменти реалізації державної політики у сфері АПК України закріплено у таких документах, як: Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 р. № 2768-III; Закон України «Про ветеринарну медицину» від 25 червня 1992 р. № 2498-XII; Закон України «Про охорону прав на сорти рослин» від 21 квітня 1993 р. № 3116-XII; Закон України «Про карантин рослин» від 30 червня 1993 р. № 3348-XII; Закон України «Про племінну справу у тваринництві» від 15 грудня 1993 р. № 3691-XII; Закон України «Про державне регулювання виробництва і реалізації цукру» від 17 червня 1999 р. № 758-XIV; Закон України «Про насіння і садивний матеріал» від 26 грудня 2002 р. № 411-IV; Закон України «Про особисте селянське господарство» від 15 травня 2003 р. № 742-IV; Закон України «Про фермерське господарство» від 19 червня 2003 р. № 973-IV; Закон України «Про молоко та молочні продукти» від 24 червня 2004 р. № 1870-IV; Закон України «Про державну підтримку сіль-

ського господарства України» від 24 червня 2004 р. № 1877-IV; Указ Президента України «Про рішення Ради національної безпеки й оборони України від 9 грудня 2005 року «Про стан агропромислового комплексу та заходи щодо забезпечення продовольчої безпеки України» від 28 грудня 2005 р. № 1867/2005; Постанова Кабінету Міністрів України «Про Аграрний фонд» від 6 липня 2005 р. № 543; Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції Комплексної програми підтримки розвитку українського села на 2006–2010 роки» від 21 грудня 2005 р. № 536-р тощо.

Так, особливої уваги потребує чинна Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Державної цільової програми розвитку українського села на період до 2015 року». Метою зазначеної комплексної Програми визначено забезпечення життєздатності сільського господарства, його конкурентоспроможності на внутрішньому і зовнішньому ринку, гарантування продовольчої безпеки країни [10]. Наприклад, пункт 25 Додатку 2 до згаданої Програми, який містить завдання та заходи з виконання останньої, стосується саме розроблення методичних підходів до удосконалення дієвих управлінських інструментів, що використовуються для надання державної підтримки, кредитування, страхування у податковій та тарифній політиці. Але на виконання цього пункту заплановано захід у вигляді «підготовки пропозицій щодо внесення змін до наявних порядків відповідних нововведень». На нашу думку, у рамках Державної цільової програми розвитку українського села на період до 2015 р. варто розробити ряд підпрограм, сконцентрованих на вирішенні питань розвитку конкретних галузей АПК України з деталізацією адміністративно-правових заходів.

Не виконано вимоги Програми щодо формування інфраструктури аграрних ринків, поголів'я великої рогатої худоби, удосконалення стандартизації та сертифікації сільськогосподарської продукції тощо. Отже, незважаючи на те, що зазначена Програма характеризується комплексним та системним підходами до обґрунтування стратегічних цілей, вона

не містить механізмів їх реалізації. Попри те, що на удосконалення дієвих механізмів та інструментів реформування системи управління в аграрному секторі витрачено 4,4 млрд грн, вони потребують подальшого розвитку та науково обґрунтування [11].

Концепція розвитку сільських територій, схвалена Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 23 вересня 2015 р. № 995-р, спрямована на впровадження міжсекторального підходу власної реалізації, проведення реформи системи управління, удосконалення державної аграрної політики, інституційного середовища, організаційно-економічного механізму, фінансового та інформаційного забезпечення і державної підтримки розвитку сільських територій. Для реалізації згаданої Концепції передбачено заходи з удосконалення системи управління сільськими територіями шляхом: законодавчого та нормативно-правового забезпечення розвитку сільських територій; посилення ролі територіальних громад сіл, селищ у плануванні та впровадженні заходів із розвитку сільських територій; сприяння розвитку державно-приватного партнерства для реалізації проектів розвитку сільських територій та залучення інвестицій; створення фонду розвитку сільських територій; створення реєстру непродуктивних земель, які можуть бути використані для вирощування енергетичних культур рослин. Однак, незважаючи на те, що реалізація цих заходів планується у перспективі з отриманням таких результатів: збільшення кількості сільського населення та зниження коефіцієнта смертності сільського населення до відповідного показника у містах – 13,1 особи на 1 000 жителів; підвищення рівня оплати праці в сільському господарстві; збільшення кількості робочих місць на селі до 1 млн; збільшення кількості зайнятого сільського населення у 1,5 рази; збільшення частки доходів сільських домогосподарств від провадження підприємницької діяльності та самозайнятості до 15%; збільшення частки органічних сертифікованих сільськогосподарських угідь до 7%, з них ріллі – до 5% [12], вважаємо, що узагальнене формулювання «законодав-

че та нормативно-правове забезпечення розвитку сільських територій» потребує уточнення з переліком розробок певних нормативно-правових актів або внесення змін до чинних.

План дій із реалізації Концепції розвитку сільських територій, затверджений Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 19 липня 2017 р. № 489-р, містить п'ять заходів з удосконалення системи управління сільськими територіями: розроблення та подання на розгляд Кабінету Міністрів України проектів нормативно-правових актів для імплементації положень, передбачених у ст. ст. 403–405 Угоди про асоціацію між Україною, з одного боку, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншого, і Додатку XXXVIII до Угоди; розроблення законодавчих та інших нормативно-правових актів щодо забезпечення комплексного розвитку сільських територій; розроблення нормативно-правових актів щодо вдосконалення державної підтримки малих сільськогосподарських виробників та створених ними сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів – без конкретних пропозицій щодо законних та підзаконних актів; відпрацювання технологій вирощування біоенергетичних культур, адаптованих до кліматичних умов України, і створення інформаційної системи обліку площ, придатних для вирощування біоенергетичних культур; розроблення рекомендацій щодо оптимізації сільськогосподарських площ для забезпечення вирощування біоенергетичних культур [13].

Аналіз Концепції розвитку фермерських господарств і сільськогосподарської кооперації на 2018–2020 рр., схваленої Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 13 вересня 2017 р. № 664-р, виявив певні прогалини, наприклад, згадане у документі створення прозорих механізмів набуття у власність земельних ділянок та прав на них дасть змогу врегулювати питання набуття фермерськими господарствами земельних ділянок у власність і питання правового статусу земель колективної колективної власності, забезпечити можливість отримання іпотечного

кредитування під заставу землі та пріоритетність надання земельних ділянок для садівництва, виноградарства, хмелярства й органічного землеробства, але не вказано, які нормативно-правові акти включають ці прозорі механізми [14].

Широке залучення у процес формування і реалізації державних програм регіонів дозволяє підвищити ефективність використання цього інструменту адміністративно-правового регулювання, оскільки він багато в чому залежить від індивідуального підходу до кожної території й обліку регіональних особливостей у сфері АПК.

Варто зазначити, що групу адміністративних нормативних актів органів публічної адміністрації щодо реалізації державної політики у сфері АПК становлять нормативно-правові акти, які приймає Верховна Рада України. Вона визначає державну політику у сфері агропромислового комплексу, встановлює правові засади його функціонування, затверджує національні та інші програми економічного, науково-технічного, соціального і культурного розвитку села, встановлює обсяги бюджетного фінансування, напрями та обсяги інвестиційної політики.

Підзаконне нормативно-правове регулювання у процесі державного управління в агропромисловому комплексі здійснюється також профільним центральним органом виконавчої влади – Міністерством аграрної політики та продовольства України (далі – Мінагрополітики України). Для реалізації державної агропромислової політики зазначеним Міністерством видано такі накази: «Про затвердження Порядку надання Головною державною інспекцією захисту рослин Мінагрополітики погодження на видачу ліцензії на хімічні засоби захисту рослин, імпорт яких підлягає ліцензуванню у 2010 році» від 10 березня 2010 р. № 121, «Про затвердження Типових правил роботи оптових ринків сільськогосподарської продукції» від 19 лютого 2010 р. № 73, «Про затвердження Інструкції з оцінки якості молока корів, овець та кіз у племінному тваринництві» від 14 липня 2008 р. № 421, «Про затвердження Правил складання та подання заявки на сорт рослин» від 26 квітня 2007 р. № 287 та інші.

У складі Мінагрополітики України створюються урядові органи державного управління, до яких відносяться Державна служба України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів, Державна служба України з питань геодезії, картографії та кадастру, Державне агентство лісових ресурсів України, Державне агентство рибного господарства України [5].

До інструментів реалізації державної політики у сфері АПК також належать адміністративні індивідуальні акти. Зауважимо, що в західній правовій доктрині, наприклад у Федеративній Республіці Німеччина та країнах, які орієнтуються на німецьку правову систему, виокремлюються такі ознаки адміністративного акта:

1) ним здійснюється врегулювання (вирішення) окремого, конкретного випадку;

2) він є рішенням органу публічного управління;

3) має безпосередню зовнішню дію (спрямовується назовні) [15].

Одним із компонентів інструментів реалізації державної політики є акти-плани, програми, проекти, які мають комплексний характер. Це пояснюється тим, що вони містять, як правило, комплекс індивідуально визначених приписів, що пов'язують їх з іншими правозастосовними актами, які визначають виділення й використання фінансових, матеріально-технічних, людських ресурсів. Наприклад, якщо в разі застосування адміністративних актів органи публічної адміністрації приймають рішення, зумовлені вирішенням конкретної, чітко визначеної ситуації, то складення планів, їх уточнення – взаємозумовлений ланцюг послідовних дій. Усі акти планування є підставою для прийняття надалі рішень, що забезпечуватимуть виконання планових приписів [16].

Висновки і пропозиції. За результатами проведеного дослідження можемо зробити висновок, що адміністративно-правове регулювання діяльності суб'єктів АПК України здійснюється за допомогою відповідних інструментів реалізації державної політики у зазначеній сфері, які цілеспрямовано впливають на аграрні відносини для забезпечення прав, свобод, публічних законних інтересів фізичних

та юридичних осіб (суб'єктів господарювання), для нормального функціонування аграрного ринку і розвитку сільського господарства України загалом. Однак багато наявних інструментів реалізації державної політики в аналізованій сфері потребують корекції у вигляді підзаконних нормативних актів.

Перспективність подальшого дослідження обраної нами теми є очевидною, адже Україна в умовах продовження євроінтеграційних процесів потребує реформування національного АПК, комплексного використання відповідних адміністративно-правових інструментів, що в сукупності сприятиме вдосконаленню адміністративно-правового регулювання аграрних відносин, приведенню їх у відповідність до європейського права та юридичної практики, економічному й соціальному прогресу суспільства.

Список використаної літератури:

1. Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року: Закон України від 18 жовтня 2005 р. Відомості Верховної Ради України. 2006. № 1. Ст. 17.
2. Про стимулювання розвитку агропромислового комплексу України: проект Закону України від 18 січня 2017 р. URL: http://minagro.gov.ua/system/files/D0%9F%D1%80%D0%BE%D0%B5%D0%BA%D1%82%20%D0%97%D0%B0%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D1%83%20%D0%9F%D1%80%D0%BE%20%D1%81%D1%82%D0%B8%D0%BC%D1%83%D0%BB%D1%8E%D0%B2%D0%B0%D0%BD%D0%D%D1%8F%20%D1%80%D0%BE%D0%B7%D0%B2%D0%B8%D1%82%D0%BA%D1%83%20%D0%90%D0%9F%D0%9A%20%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%B8_8.pdf.
3. Дзюндзюк В.Б., Мельтюхова Н.М., Фоміцька Н.В. Публічне адміністрування в Україні: навч. посібник / за заг. ред. В.В. Корженка, Н.М. Мельтюхової. Харків: Магістр, 2011. 306 с.
4. Патерило І.В. Інструменти діяльності публічної адміністрації: сутність та зміст. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Право». 2014. Вип. 27. Т. 2. С. 174–178.
5. Коломоець Т.О. Адміністративне право України. Академічний курс: підручник. Київ: Юрінком Інтер, 2011. 576 с.

6. Que sont les actes administratifs unilatéraux. Vie publique. 2013. URL: <http://www.viepublique.fr/decouvertainstitutions/institutions/administration/action/voies-moyens-action/que-sont-actes-administratifs-unilateraux.html>.
7. Muller E.Ch.M. The legal instruments of public-private partnerships: Theses de doctorate. URL: <http://scdtheses.u-strasbg.fr/1862/>.
8. Le Code européen d'éthique de la police: Recommandation № Rec(2001)10 adoptée par le Comité des ministres du Conseil de l'Europe, le 19 septembre 2001. URL: <https://books.google.com.ua>.
9. Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020»: Указ Президента України від 12 січня 2015 р. № 5/2015. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/5/2015#Find>.
10. Про затвердження Державної цільової програми розвитку українського села на період до 2015 року: Постанова Кабінету Міністрів України від 19 вересня 2007 р. № 1158. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1158-2007-%D0%BF>.
11. Козак Л.В. Забезпечення взаємодії інструментів аграрної політики та заходів державних стратегічних програм розвитку АПК в Україні. Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія «Економіка»: зб. наук. праць/ред. кол.: І.Д.Пасічник, О.І.Дем'янчук. Вип. 27. Острог, 2014. С. 20–26.
12. Концепція розвитку сільських територій, схвалена Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 23 вересня 2015 р. № 995-р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995-2015-%D1%80>.
13. План заходів із реалізації Концепції розвитку сільських територій, затверджений Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 19 липня 2017 р. № 489-р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/489-2017-%D1%80>.
14. Концепція розвитку фермерських господарств та сільськогосподарської кооперації на 2018–2020 роки, схвалена Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 13 вересня 2017 р. № 664-р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/664-2017-%D1%80>.
15. Рихтер И., Шупперт Г.Ф. Судебная практика по административному праву: учеб. пособие. Москва: Юристъ, 2000. 604 с.
16. Приймаченко Д.В. Правова природа актів планування: сучасний аналіз. Публічне право. 2013. № 1 (9). С. 52–58.

Иванова А. С. Административно-правовые инструменты реализации государственной политики в сфере агропромышленного комплекса Украины

Статья посвящена административно-правовому регулированию и использованию административно-правовых инструментов реализации государственной политики в сфере агропромышленного комплекса Украины. Проанализированы научные труды по указанной тематике и действующая нормативно-правовая база с целью совершенствования норм законодательства Украины в исследуемой отрасли. Высказаны авторские рассуждения по решению актуальных вопросов в сфере агропромышленного комплекса Украины.

Ключевые слова: административно-правовое регулирование, административно-правовой инструмент, инструменты деятельности публичной администрации, агропромышленный комплекс Украины.

Ivanova H. Administrative and legal instruments for the implementation of state policy in the field of the agroindustrial complex of Ukraine

The article is devoted to the administrative and legal regulation and the use of administrative and legal instruments for the implementation of the state policy in the sphere of the agroindustrial complex of Ukraine; scientific papers on this subject and the current regulatory framework are analyzed in order to improve the norms of legislation of Ukraine in the field of agriculture; the author's arguments on the solution of topical issues in the field under study are expressed.

Key words: administrative and legal regulation, administrative and legal tool, tools of public administration, agroindustrial complex of Ukraine.